

श्रीः

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः
श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि॥

कवितार्किकसिंह सर्वतन्त्रस्वतन्त्र
श्रीमद्वेदान्तदेशिक विरचितं महाकाव्यं
॥ यादवाभ्युदयः ॥
॥ द्वितीयः सर्गः ॥

This document has been prepared by*

Sunder Kidambi

with the blessings of

श्री रङ्गरामानुज महादेशिकन्

His Holiness *śrīmad āṇḍavan* of *śrīraṅgam*

*This was typeset using L^AT_EX and the **skt** font.

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

॥ यादवाभ्युदयः ॥
॥ द्वितीयः सर्गः ॥

अथागमानामनघेन भूम्ना
धर्मस्य पूर्णेन धनागमेन।
दिवोकसां दर्शयता विभूतिं
देवी बभौ दौहदलक्षणेन ॥ २.१ ॥

शृङ्गारवीराद्भुतचित्ररूपं
गर्भे त्रिलोकैकनिधिं वहन्त्याः।
परावरक्रीडितकर्बुराणि
द्वेषाऽभवन् दौहदलक्षणानि ॥ २.२ ॥

अशेषवेदैरधिगम्यभूम्ना
सिद्धेन सिद्धैश्च निषेवितेन।
अमानुषी नूनमभूदयत्नात्
कृष्णेन केनापि रसायनेन ॥ २.३ ॥

शतह्रदाबन्धुरया स्वकान्त्या
सञ्चारिजाम्बूनदबिम्बकल्पा।
त्रय्यन्तसिद्धेन रसायनेन
कालेन भेजे कलधौतलक्ष्मीम् ॥ २.४ ॥

मयूरपिच्छद्वृत्तिभिर्मयूखैः
तत्कान्तिरन्तर्वसतस्त्रिधाम्नः।
श्यामा बहिर्मूलसिता बभासे
मङ्गल्यरत्नाङ्कुरपालिकेव ॥ २.५ ॥

काले बभासे वसुदेवपत्न्याः
 कपूरलिप्तेव कपोलशोभा ।
 शशिप्रभा सप्तमगर्भकान्तिः
 च्युतावशिष्टेव शनैरुदीर्णा ॥ २.६ ॥

नवेन्दुनिष्यन्दनिभश्चकाशे
 वर्णः प्रतीकेषु मधुद्रवाङ्ग्याः ।
 अन्तः स्थितेन प्रथमेन पुंसा
 प्रवर्तितं सत्त्वमिवावदातम् ॥ २.७ ॥

करम्बिता किञ्चिदिव प्रसृप्तैः
 तेजोभिरन्तर्वसतस्त्रिधाम्नः ।
 मरीचिभिः स्वैरभवत् प्रजानां
 मङ्गल्यरत्नाङ्कुरपालिकेव ॥ २.८ ॥

तस्याः सुधोल्लासजुषः कटाक्षाः
 सङ्क्षुब्धदुग्धाम्बुधिसौम्यभासः ।
 जगन्नयीसौधविलेपनार्हा
 वितेनिरे वर्णसुधामपूर्वाम् ॥ २.९ ॥

रक्षाविधौ राक्षसदानवानां
 कारागृहे कंसनियोगभाजाम् ।
 सम्पश्यमाना सकृदीक्षिता वा
 सङ्क्षोभयामास मनांसि सैषा ॥ २.१० ॥

भुक्ता पुरा येन वसुन्धरा सा
 स विश्वभोक्ता मम गर्भभूतः ।
 इति ध्रुवं सूचनमाचरन्ति
 तत्तादृशं नाटितकं ततान ॥ २.११ ॥

समाधिसुक्षेत्रकृषीवलानां
 सन्तोषसस्योदयमेघकान्त्या ।

चकास तस्याः स्तनचूचुकाभा
गर्भत्विषा गाढमिवानुलिप्ता ॥ २.१२ ॥

कस्तूरिकाकाम्यरुचिस्तदीया
रम्या बभौ चूचुकरत्नकान्तिः ।
तद्गर्भसन्दर्शनलोलुपानाम्
अन्तर्दृशामञ्जनकल्पनेव ॥ २.१३ ॥

परावराणां प्रभवस्य पुंसः
प्रकाशकत्वं प्रतिपद्यमानाम् ।
अभावयन् भावितचेतसस्तां
विद्यामयीं विश्वपितामहीञ्च ॥ २.१४ ॥

लिलेख विश्वानि जगन्त्यभिज्ञा
लीलाहृते चित्रपटे यथार्हम् ।
प्रायः प्रजानां पतयः प्रतीताः
यन्मातृकाः स्वेषु विधिष्वभूवन् ॥ २.१५ ॥

निराशिषां पद्धतिमाददाना
नैश्श्रेयसीं नीतिमुपघ्नयन्ती ।
पुण्याशया पूर्वयुगप्ररोहम्
इयेष देवी भुवने विधातुम् ॥ २.१६ ॥

अनाप्तपूर्वं किमपेक्षितं ते
किं भुक्तपूर्वेष्वधुनोपदद्याम् ।
वयस्ययाऽभावविदाऽनुयुक्ता
न किञ्चिदित्येव जगाद नाथा ॥ २.१७ ॥

अनादरे देवि सखीजनानां
कथं न दूयेत दया तवेति ।
उपह्वरे सल्लपिता मनोज्ञैः
आलोकनैरुत्तरमाचक्षे ॥ २.१८ ॥

अशेत सा काममजातनिद्रा
 मातुं प्रवृत्तेव पदानि चक्रे।
 अध्यास्त लोकानवधीरयन्ती
 भद्रासनं भावितपारमेष्ठ्या ॥ २.१९ ॥

परिक्रमप्रेक्षितभाषिताद्वैः
 अन्यादृशैराप्तविभावनीयैः।
 मदीपपन्ना मदलालसा वा
 जितश्रमा वेति जनैः शशङ्के ॥ २.२० ॥

शेषे शयानां गरुडेन यान्तीं
 पद्मे निषण्णामधिरत्नपीठम्।
 हयाननैराश्रितवन्दिकृत्यां
 स्वामाकृतिं स्वप्नदृशा ददर्श ॥ २.२१ ॥

अन्तःस्थितं यस्य विभोरशेषं
 जगन्निवासं दधती तमन्तः।
 तदात्मनो विश्वमपश्यदन्तः
 तर्कातिगं तादृशमद्भुतं नः ॥ २.२२ ॥

सुरासुराधीश्वरमौलिघातात्
 विशीर्णजाम्बूनदवेत्रशृङ्गम्।
 अलक्ष्यसन्तोषमलक्ष्यमन्यैः
 अनीकनेतारमवैक्षताऽऽरात् ॥ २.२३ ॥

त्रिलोकमाङ्गल्यनिधेस्त्रिवेद्याः
 सञ्जीवनीं वाचमुदीरयन्ती।
 नियोगयोग्यान् अनघप्रसादा
 नाकौकसां नामभिराजुहाव ॥ २.२४ ॥

यदृच्छया यादवधर्मपत्नी
 यामाह धर्मेषु परावरेषु।

अदृष्टपूर्वापरयापि वाचा
प्रतिश्रुता नूनमभावि तस्याः ॥ २.२५ ॥

क्रियामुपादित्सत विश्वगुप्त्या
कृतापराधेऽपि कृपामकार्षीत्।
मुनीन्द्रवृत्त्या मुखरीभवन्ती
मुक्तिक्षमां वक्तुमियेष विद्याम् ॥ २.२६ ॥

सतां चतुर्वर्गफलप्रसूतौ
नारायणे गर्भगते नताङ्गी।
अभङ्गुरामुन्नतिमाश्रयन्ती
सर्वस्य साऽदित्सत सर्वमेका ॥ २.२७ ॥

कृशोदरी काश्यमतीत्य काले
केनापि धाम्ना कृतवृद्धियोगा।
परामभिख्यां क्रमशः प्रपेदे
ताराभिनन्द्या तनुरैन्दवीव ॥ २.२८ ॥

निगूढमन्तर्दधता निविष्टं
पद्मापरिष्कारमणिं प्रभूतम्।
मध्येन तस्याः प्रचितेन काले
मञ्जूषया रूप्यभुवा बभूवे ॥ २.२९ ॥

शनैश्शनैस्तामुपचीयमानां
दर्शान्तदीप्तामिव चन्द्रलेखाम्।
अन्तःस्थकृष्णामवलोकयन्तः
चक्रुश्चकोरायितमात्मनेत्रैः ॥ २.३० ॥

मयि स्थिते विश्वगुरौ महीयान्
मा भूत् भुवो भार इतीव मत्वा।
सखीजनानामवलम्ब्य हस्तान्
सञ्चारलीलां शनकैश्चकार ॥ २.३१ ॥

मुकुन्दगर्भा मुकुरेषु देवी
 नापश्यदात्मानमवाप्तभूषा।
 नाथत्विषा नन्दकदर्पणेना-
 दिदृक्षताऽऽत्मानमदृश्यमन्यैः ॥ २.३२ ॥

स्रजः प्रभूता न शशाक वोढुं
 दूरे कथा रत्नविभूषणानाम्।
 भविष्यति क्षोणिभरापनोदे
 प्रत्यायनं प्राथमिकं तदासीत् ॥ २.३३ ॥

दिवोकसो देवकवंशलक्ष्मीं
 विलोक्य तां लोकनिधानगर्भाम्।
 विभूतिमग्रेसरवेदवादाः
 व्याचख्युरस्या विविधप्रकाराम् ॥ २.३४ ॥

पतिःससत्त्वामपि तत्प्रभावात्
 अदुःखशीलां समये भवित्रीम्।
 सुखैकतानामवलोक्य देवीं
 स्वसम्पदं सूचयतीति मेने ॥ २.३५ ॥

पितृत्वमासाद्य सुरासुराणां
 पितामहत्वं प्रतिपत्स्यमानः।
 अनन्तगर्भामवलोक्य देवीम्
 अतुष्यदन्येषु गताभिलाषः ॥ २.३६ ॥

तापोपशान्तिं जगतां दिशन्ती
 सन्ध्याऽपरा साधुजनप्रतीक्ष्या।
 तामीदृशीं विश्वपितुः प्रसूतिं
 संवेदयन्तीव समाजगाम ॥ २.३७ ॥

सुवर्णपीताम्बरवासिनी सा
 स्वधामसञ्छादितसूर्यदीप्तिः।

उपासनीया जगतां बभासे
मुरद्विषो मूर्तिरिव द्वितीया ॥ २.३८ ॥

प्रसक्तपातश्चरमाम्बुराशौ
रक्तोरुबिम्बो रविरस्तशैलात्।
दिनान्तनागेन दृढप्रणुन्नं
मनश्शिलाशृङ्गमिवाबभासे ॥ २.३९ ॥

निमज्जता वारिनिधौ सवित्रा
को नाम जायेत करग्रहीता।
तदेति सम्भावनयैव नूनं
दूरादुदक्षेपि कराग्रमुच्चैः ॥ २.४० ॥

स्फुरत्प्रभाकेसरमर्कबिम्बं
ममज्ज सिन्धौ मकरन्दताम्रम्।
सन्ध्याकुमार्या गगनाम्बुराशेः
क्रीडाहृतं क्षिप्तमिवारविन्दम् ॥ २.४१ ॥

फणामणिप्रेक्ष्यखरांशुबिम्बः
सन्ध्यासुपर्णीमवलोक्य भीतः।
तापाधिको वासरपन्नगेन्द्रः
प्रायेण पातालबिलं विवेश ॥ २.४२ ॥

प्रदोषरागारुणसूर्यलक्षात्
दिशागजो दृप्त इवातिघोरः।
कालोपनीतं मधुना समेतम्
अभुङ्क्त मन्ये कबलं पयोधिः ॥ २.४३ ॥

तदा तमः प्रोषितचन्द्रसूर्ये
दोषामुखे दूषितसर्वनेत्रम्।
वियोगिनां शोकमयस्य वहेः
आशागतो धूम इवान्वभावि ॥ २.४४ ॥

सतारपुष्पा धृतपल्लवश्रीः
 प्रच्छायनीरन्ध्रतमःप्रताना ।
 विश्वाभिनन्द्या ववृधे तदानीं
 वैहायसी कापि वसन्तवन्या ॥ २.४५ ॥

अलक्ष्यत श्यामलमन्तरिक्षं
 ताराभिरादर्शितमौक्तिकौघम् ।
 निवत्स्यतो विश्वपतेरवन्यां
 कालेन भृत्येन कृतं वितानम् ॥ २.४६ ॥

अभृङ्गनादप्रतिपन्नमौना
 निमेषभाजो नियतं वनस्थाः ।
 दूरङ्गते स्वामिनि पुष्करिण्यः
 तत्प्राप्तिलाभाय तपो वितेनुः ॥ २.४७ ॥

निमीलितानां कमलोत्पलानां
 निष्पन्नसख्यैरिव चक्रवाकैः ।
 विमुक्तभोगैर्विदधे विषण्णैः
 विबोधवेलावधिको विलापः ॥ २.४८ ॥

तमिस्रनीलाम्बरसंवृताङ्गी
 श्यामा बभौ किञ्चिदतीत्य सन्ध्याम् ।
 प्राचीनशैले समयान्निगूढं
 समुद्यता चन्द्रमिवासर्तुम् ॥ २.४९ ॥

निशाकरेण प्रतिपन्नसत्त्वा
 निक्षिप्तदेहेव पयोधितल्पे ।
 जगत्समीक्ष्या जहती च काश्यं
 प्राची दिशा पाण्डरतामयासीत् ॥ २.५० ॥

तमःप्रसङ्गेन विमुच्यमाना
 गौरप्रभा गोत्रमिदाभिनन्द्या ।

विधूदयारम्भविशेषदृश्या
प्राची दिशाऽभासत देवकीव ॥ २.५१ ॥

अपत्यलाभं यदुवीरपत्न्याः
महोदधौ मग्नसमुत्थितेन।
तद्वंशमान्येन समीक्ष्य पूर्वं
प्राप्तं प्रतीतेन पुरोधसेव ॥ २.५२ ॥

क्ष्वेलोपमे सन्तमसे निरस्ते
सोमं सुधास्तोममिवोद्धमन्ती।
दुग्धोदवेलेव दुदोह लक्ष्मीम्
आशा मनोज्ञाममरेन्द्रमान्या ॥ २.५३ ॥

तमस्समाक्रान्तिवशेन पूर्वं
जज्ञे निमग्नैरिव भूतधात्र्याम्।
ततस्तुषारांशुकरावगूढैः
उत्तभ्यमानैरिव शैलशृङ्गैः ॥ २.५४ ॥

दिशस्तदानीमवनीधराणां
सगैरिक्कैः पारदपङ्कलेपैः।
चकाशिरे चन्द्रमसो मयूखैः
पञ्चायुधस्येव शरैः प्रदीप्तैः ॥ २.५५ ॥

समुन्नमन्ती कुटिलायतात्मा
शशाङ्कलेखोदयदृश्यकोटिः।
वियोगिचेतोलवने प्रवीणा
कामोद्यता काञ्चनशङ्कुलेव ॥ २.५६ ॥

तमांसि दुर्वारबलः स कालः
प्रायो विलोप्तुं सहसा दिशां च।
मानांसि कामश्च मनस्विनीनां
प्रायुङ्क्त शैत्याधिकमर्धचन्द्रम् ॥ २.५७ ॥

करेण सङ्कोचितपुष्करेण
 मदप्रतिच्छन्दकलङ्कभूमा ।
 क्षिप्त्वा तमश्शैवलमुन्ममज्ज
 मग्नी दिशानाग इवेन्दुरब्धेः ॥ २.५८ ॥

मदोदयाताम्रकपोलभासा
 शक्रस्य काष्ठा शशिना चकाशे ।
 उदेयुषा व्यञ्जयितुं त्रिलोकीं
 नाथस्य सा नाभिरिवाम्बुजेन ॥ २.५९ ॥

समीपतः सन्तमसाम्बुराशेः
 बभार शङ्खाकृतिरिन्दुबिम्बः ।
 पित्तोपरागादिव पीतिमानं
 दोषाविलप्रोषितदृष्टिदत्तात् ॥ २.६० ॥

कृशोदरीलोचनकृष्णलक्ष्मा
 रात्र्याः समिद्धोदयराग इन्दुः ।
 कस्तूरिकाकुङ्कुमचित्रितात्मा
 कर्पूरविन्यास इवान्वभावि ॥ २.६१ ॥

प्रसादमन्तःकरणस्य दाता
 प्रत्यक्षयन् विश्वमिदं प्रकाशैः ।
 तमश्च रागं च विधूय चन्द्रः
 सम्मोदनं सत्त्वमिवोल्ललास ॥ २.६२ ॥

निशाकरो वारिधिनिस्स्वनानां
 निष्पादकः कुन्दरुचिशचकाशे ।
 उदेष्यतश्चक्रभृतो नियोगात्
 प्रादुर्भवन् प्रागिव पाञ्चजन्यः ॥ २.६३ ॥

मृगेण निष्पन्नमृगाजिनश्रीः
 स्वपादविक्षेपमितान्तरिक्षः ।

मुरद्विषो वामनमूर्तिभाजः

पर्यायतामन्वगमच्छशाङ्कः ॥ २.६४ ॥

जिगाय शङ्खाश्रितशैवलाभः

चारुद्यूतेशचन्द्रमसः कलङ्कः ।

उदीयमानस्य महोर्मियोगात्

सामिच्युतं सागरमूलपङ्कम् ॥ २.६५ ॥

उदेत्य तुङ्गादुदयाद्रिशृङ्गात्

तमोगजान् अग्रकरेण निघ्नन् ।

निशाकरस्तन्मदलेपलक्ष्मा

सिताभिशुः सिंहदशामयासीत् ॥ २.६६ ॥

निशीथलक्ष्म्या इव पुण्डरीकं

निर्वेशसिन्धोरिव फेनचक्रम् ।

तमन्ववैक्षन्त विलासतन्त्राः

तारामणीनामिव सूतिशुक्तिम् ॥ २.६७ ॥

उदारतारागणबुद्बुदौघः

चन्द्रेण सम्पन्नसुधाप्रसूतिः ।

अशेषदृश्यामधिगम्य लक्ष्मीम्

आलोकदुग्धोदधिरावभासे ॥ २.६८ ॥

प्रकाशयन् विश्वमिदं यथावत्

चन्द्रोदयोद्दीपितसौम्यतारः ।

आसीन्निशीथो जगतः प्रभूतात्

अन्धस्य दैवादिव दृष्टिलाभः ॥ २.६९ ॥

विशोधिताद्विष्णुपदात् क्षरन्ती

विष्वङ्मुखी सागरवृद्धिहेतोः ।

तमोमयीं सूर्यसुतां निगीर्य

ज्योत्स्नानदी शोणमपि व्यमुञ्चत् ॥ २.७० ॥

प्रियामुखैस्तोयमधु प्रदिष्टं
 पीत्वा नवं प्रीत इवाम्बुराशिः।
 समेत्य चन्द्रद्युतिनर्तकीभिः
 तरङ्गितं ताण्डवमाततान ॥ २.७१ ॥

कलङ्कचित्रीकृतमिन्दुखण्डं
 तमः समध्यासितसत्त्वकल्पम्।
 अशुष्कशैवालमिवाबभासे
 सिद्धापगासैकतमर्धदृश्यम् ॥ २.७२ ॥

स्वमध्यसम्पन्नविशुद्धधामा
 श्यामा च सा देवकनन्दिनी च।
 तमः क्षिपन्त्यौ जगतां त्रयाणाम्
 अन्योन्यसंवादमिवान्वभूताम् ॥ २.७३ ॥

शाखावकाशेषु कृतप्रवेशैः
 चन्द्रातपैराश्रितचारकृत्यैः।
 हतावशिष्टानि तमांसि हन्तुं
 स्थानं तदाक्रान्तममृग्यतेव ॥ २.७४ ॥

पराकृतध्वान्तनिकायपङ्कैः
 पर्याप्ततारागणफेनपुञ्जैः।
 अशोभत दौरसमायुधस्य
 यशःप्रवाहैरिव चन्द्रपादैः ॥ २.७५ ॥

ददानया दिक्सरितां प्रसादं
 प्रसक्तहंसागमया स्वकान्त्या।
 अपाकृतध्वान्तघनप्रवृत्त्या
 शरत्त्विषा चन्द्रिकया चकाशे ॥ २.७६ ॥

कलावता कामविहारनाट्ये
 कालोचितं कल्पयतेव नर्म।

अमोघमायापलितङ्करण्यः

प्रायो दिशां दीधितयः प्रयुक्ताः ॥ २.७७ ॥

कदम्बमालाभिरधीतलास्यः

कल्याणसम्भूतिरभूत् प्रजानाम्।

प्रियोदयस्फीतरुचो रजन्याः

सन्तोषनिःश्वासनिभः समीरः ॥ २.७८ ॥

प्रायेण हंसैरवधूतसङ्गा

चारुस्मिता सम्भृतभृङ्गनादा।

सर्वोपभोग्ये समये प्रसुप्तं

कुमुद्वती कोकनदं जहास ॥ २.७९ ॥

कलङ्कलक्षणेण समैक्षि काचित्

कस्तूरिकापत्रविशेषकान्तिः।

सुधांशुबिम्बव्यपदेशदृश्ये

मुग्धे रजन्या मुखपुण्डरीके ॥ २.८० ॥

तलेष्ववेपन्त महीरुहाणां

छायास्तदा मारुतकम्पितानाम्।

शशाङ्कसिंहेन तमोगजानां

लूनाकृतीनामिव गात्रखण्डाः ॥ २.८१ ॥

तमस्तरङ्गानवसादयन्त्या

समेयुषी चन्द्रिकया महत्या।

श्यामा बभौ सान्द्रनवोत्पलश्रीः

सुरस्रवन्त्येव कलिन्दकन्या ॥ २.८२ ॥

स्वविप्रयोगव्यसनान्निपीतं

भृङ्गापदेशेन कुमुद्वतीभिः।

सुधाभिराप्लाव्य करस्थिताभिः

प्रच्यावयामास विषं सुधांशुः ॥ २.८३ ॥

चकाशिरे पत्रकलासमृद्ध्या
 व्योमोपमे वारिणि कैरवाणि।
 कलङ्कदृश्यभ्रमराणि काले
 स्वनाथ साधर्म्यमुपागतानि ॥ २.८४ ॥

सरिन्मुखोपाहतमम्बुराशिः
 पीत्वेव तोयं मधु जातहर्षः।
 चकार चन्द्रप्रतियातनानां
 करग्रहैः कामपि रासलीलाम् ॥ २.८५ ॥

प्रसादभाजोरुभयोरभूताम्
 उभावनिर्धार्यमिथोविशेषौ।
 नमःस्थले शीतरुचिः सतारे
 सकैरवे तत्प्रतिमा च तोये ॥ २.८६ ॥

नभस्तुषारांशुमयूखयोगात्
 तमिस्रया मोक्षमविन्दतेव।
 अतृप्यतः तत्त्वविदो निशायाम्
 अन्तर्मुखं चित्तमिवात्मयोगात् ॥ २.८७ ॥

सहोदिता चन्द्रमसा बभासे
 ज्योत्स्ना पयोधेरुपजातरागा।
 तदातने संजननेऽपि शौरेः
 सहायिनी सागरसम्भवेव ॥ २.८८ ॥

प्रबुद्धताराकुमुदाब्धिचन्द्रे
 निद्राणनिश्शेषजने निशीथे।
 स तादृशो देवपतेः प्रसूतिं
 पुष्यन् बभौ पुण्यतमो मुहूर्तः ॥ २.८९ ॥

भागेन पूर्वेण तमोमयेन
 प्रकाशपूर्णेन च पश्चिमेन।

तदा निशीथः स सतां प्रसत्त्यै
संसारमुक्त्योरिव सन्धिरासीत् ॥ २.९० ॥

प्रागेव जातेन सितेन धाम्ना
मध्योपलक्ष्येण च माधवेन।
प्रकामपुण्या वसुदेवपत्न्या
सम्पन्नसाम्येव निशा बभासे ॥ २.९१ ॥

सह प्रतिच्छन्दशशाङ्कभेदैः
सरस्वतां ताण्डविनस्तरङ्गाः।
अवेक्ष्य शौरैरवतारवेलां
सन्तोषनिघ्ना इव सम्प्रणेदुः ॥ २.९२ ॥

अवादितोदीरितवाद्यघोषं
दिशाभिराम्रेडितदिव्यगीतम्।
सतामुपस्थापितसत्त्वलास्यं
सङ्गीतमाङ्गल्यमभूत् तदानीम् ॥ २.९३ ॥

प्रदीपितैः कंसगृहेषु दीपैः
तापैश्च भावेषु तपोधनानाम्।
अलभ्यत क्षिप्रमलब्धभङ्गैः
अहेतुनिर्वाणदशानुभूतिः ॥ २.९४ ॥

अजः स्वजन्मार्हतयाऽनुमेने
यामष्टमीं यादवभावमिच्छन्।
द्वितीयया भावितयोगनिद्रा
साऽभूत् तदानीं प्रथमा तिथीनाम् ॥ २.९५ ॥

अथ सितरुचिलग्ने सिद्धपञ्चग्रहोच्चे
व्यजनयदनधानां वैजयन्त्यां जयन्त्याम्।
निखिलभुवनपद्मक्लेशनिद्रापनुत्त्यै
दिनकरमनपायं देवकीपूर्वसन्ध्या ॥ २.९६ ॥

अवतरति मुकुन्दे सम्पदामेककन्दे
सुरभितहरिदन्तां स्वादुमाध्वीकदिग्धाम्।
अभजत वसुदेवस्थानमानन्दनिध्नैः
अमरमिथुनहस्तैराहितां पुष्पवृष्टिम् ॥ २.१७ ॥

॥ इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य
कृतिषु यादवाभ्युदये माहाकाव्ये
द्वितीयः सर्गः ॥